

Hồi 56

Cửu Hoa Chưởng Môn Bị Nhục

han Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy Cửu Hoa ngũ lão hề nhau tấn công Cửu Thiên Hiệp, bèn vỗ tay cười to:

- Cửu Hoa sơn nổi tiếng là danh môn chánh phái, ngũ lão lại là tiền bối cao thủ oai trấn giang hồ, không ngờ lấy nhiều lần ít, lấy mạnh hiếp yếu, không sợ các giới giang hồ cười thúi mũi hay sao ?

Cửu Thiên Hiệp cao hứng nói to:

- Tại hạ rất hoan hỉ chống lại đông người, Nhan cô nương lược trận nhé !

Vừa nói dứt, chàng xoay mình một vòng toan đẩy ra song chưởng.

Cửu Hoa ngũ lão bị hai người trẻ nói khích và trêu tức, khiến cả năm không dần nổi cơn thịnh nộ, năm ngọn sáo đồng khởi thế lay động mạnh, tạo ra năm luồng kinh phong, phát ra tiếng kêu vi vút nghe chát óc kinh hồn, thế ác khủng khiếp, kích nhanh vào Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp đập thế “Lôi hành cửu chuyển” hai tay lay động song chưởng tả công hữu phạt, tiến tới tháo lui thân pháp tinh xảo lạ thường, giữa năm ống sáo đồng quyện lên muôn ảnh, muôn hình, song không trúng vào mảy lông của Cửu Thiên Hiệp.

Những chiêu “sáo” của Cửu Hoa ngũ lão vừa thi triển, là một môn tuyệt luyện từ khai giáp tí đến giờ, hai là môn võ trấn môn đặc biệt của Cửu Hoa chưởng môn, hiệu nhiệm là lão Sư thúc Phong Đại Thiết biệt hiệu Nộ sư Kim Hồng thực là ngọn võ nức tiếng giang hồ của một bậc võ lâm tiền bối, lẽ tự nhiên công lực chẳng phải tầm thường.

Tuy công lực của Cửu Thiên Hiệp kỳ tuyệt, và chiêu số linh diệu, nhưng dùng song chưởng chống lại ống sáo đồng của năm vị nổi tiếng là lão anh hùng, thực không phải là chuyen dễ.

Nhan có đó, sáu người quần thảo trước tòa miếu nhỏ, tựa như phụng vũ, long nghi, trong chớp mắt họ đã đấu với nhau cả trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại, càng đánh càng thấy sự gay go ...

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài sốt ruột, cao giọng gọi Cửu Thiên Hiệp:

- Thiếu hiệp, chúng ta còn nhiều việc phải lên đường sớm, nếu giằng co mãi với họ biết bao giờ mới đi ! Hãy tuốt kiếm ... !

Cửu Thiên Hiệp có tính kiêu kỳ, lúc đầu không sử dụng kiếm, đợi đến giữa tràng mới lượng kiếm, chàng cảm thấy như thế kém quang minh, đồng thời nếu đưa ra kiếm chiêu, thì vô tình để cho đối phương nhận thấy chưởng pháp của mình lạc bại ...

Tuy hai tai nghe rõ tiếng thúc giục của Nhan Như Ngọc, nhưng chàng không có ý nghĩ tuốt kiếm, chỉ vận thêm nội lực vào song chưởng, quyết đấu với năm ống sáo đồng chừng nào hòa nhau mới thôi.

Cửu Hoa ngũ lão đã gắng sức mình đưa ra những đường chiêu ác liệt, song trước cũng như sau chẳng phạm đến chân lông của địch thủ.

Cửu Thiên Hiệp tuy đưa ra nhiều chiêu số kỳ diệu trong nhất thời vẫn không phá được chiêu sáo của Cửu Hoa ngũ lão.

Hai đảng mãi giằng co với nhau, thời gian đã qua hai khắc giờ ánh thái dương cũng ngả dần về hướng tây.

Nhan Như Ngọc càng chờ đợi càng nóng ruột, bất giác nặng giọng nói to:

- Người chẳng dùng kiếm còn đợi bao giờ, nếu người chẳng giở thế công, thì ta vào ngay để ứng trợ !

Nói xong, nàng giơ tay hữu ra sau rút ngay thanh trường kiếm mà nàng đã đoạt của một tên tráng đinh tại Thiết Huyết bảo “soạt” thanh kiếm tuốt nhanh ra khỏi vỏ, thân mình bắt đầu nhích động.

Cửu Thiên Hiệp vừa nhát thấy bèn gọi lên thất thanh:

- Nhan cô nương chớ nhúng tay vào vụ này, hãy để Cửu mỗ đối phó với họ !

Vừa nói dứt, một đạo kinh quang lóe ngang ánh sáng vàng như chiếc cầu vồng, rực rỡ, chiếu tỏa trước sân miếu vũ.

Cửu Thiên Hiệp đã tuốt nhanh “khô trúc thánh kiếm” thân mình nhún vọt lên cao ba trượng lay động ngay chiêu Long vân thế vũ đồng thời cao giọng nói to:

- Năm vị nên đề phòng binh khí của ta !

Lời nói dứt, cả kiếm lẫn người xoay nhanh, mỗi thế trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” kiếm phong tỏa ra, cuốn tít vào năm ống sáo đồng của đối thủ.

Cửu Hoa ngũ lão cả kinh, chiêu sáo đã sút kém rõ rệt, trong nháy mắt đã bị đối phương bức lui bảy tám thước.

Cửu Thiên Hiệp vốn người khoan dung đại lượng không nỡ thừa thế mà tranh sự thắng lợi, dó dó chàng ngưng kiếm để ngang bụng, đứng lại bằng giọng nói trầm hùng hét to:

- Nếu biết nhận xét, xin quý vị hãy quay về, bằng không thì ...

Hích Chấn giơ ống sáo đồng lên cao, ngắt lời:

- Bằng không thì thế nào ?

Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Bằng không thì, ta sẽ giúp các người tô điểm “mặt bàn đất” mà quay về chứ sao ? Lúc đó các người sẽ chớ trách ta không báo trước để lụy đến tổ danh Cửu Hoa sơn !

Cửu Hoa ngũ lão không thể chịu người nhục mạ. Nghe Cửu Thiên Hiệp nói chẳng khác nào dầu sôi tạt vào mặt họ, nên năm lão mặt mày tái ngắt, râu tóc phát phơ bay, khí giận xung trào cả tâm can thế phủ.

Hích Lôi rống lên mấy tiếng thảm liệt:

- Cuồng đồ, hãy tiếp chiêu !

Vừa nói dứt, ống sáo đồng ngã nhanh tới trước bốn ngọn sao kia lay động kế tiếp, tỏa ra năm đạo kinh phong “ù ù” như trận bão, bốc thành khói mỏng, hợp thành ngọn gió, thổi bốn hướng kích ngay Cửu Thiên Hiệp, từ đầu, mình và tứ chi.

Cửu Thiên Hiệp thấy ngũ lão quá hăng say, bèn mỉm cười nói:

- Hay lắm ! Ta sẽ giúp các người toại ý !

Vừa nói, hai tay chàng đã chớp động thanh “khô trúc thánh kiếm” quay tròn, biến ra chiêu “Mạng vận chỉ kiếm” kim quang lóe lên vàng rực một góc tràng.

Cửu Hoa ngũ lão chưa đưa ra chiêu “Sáo” đã thấy Cửu Thiên Hiệp chìm mình trong ánh sáng kim quang, không còn thấy hình bóng đâu nữa, vô số kiếm hoa hiện lên như gió loạn, không phân biệt chiêu thức gì.. lại thấy kiếm chiêu càng bức gần ... Ngũ lão vội lay động một tuyệt chiêu, năm cây sáo đồng giờ ra một loạt cản chiêu thế của địch.

Đột nhiên, nhiều tiếng vang lên xé xung tai:

- Choeng ! Keng !

Những tiếng kim khí chạm nhau vừa dứt, mỗi người đều thu ngay thế tấn, mà tháo lui ra sau cả trượng.

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài vỗ tay reo lên:

- Mỗi vị còn giữ được phân nửa, trông tương tự như năm lão thổi sáo bán đường !

Nguyên Cửu Hoa lão bị “trúc kiếm” đánh một lượt năm ống sáo đồng, mỗi người chỉ còn giữ trên tay phân nửa, vì câu chuyện xảy ra bất thành lình, khiến cả năm vị lão nhân đứng ngẩn ngơ như pho tượng, họ trở mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp nói không ra tiếng.

Cửu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu đã thắng. “Trúc kiếm” để ngang bụng, trầm giọng nói to:

- Việc đến đây là vừa đủ, Cừu mỗ không muốn tiến sâu hơn nữa, xin quý vị nên về Cửu Hoa sơn ... thì hay hơn cả !

Nói xong chàng cho thánh kiếm vào bọc, đoạn quay sang Nhan Như Ngọc nói:

- Nhan cô nương ! Chúng ta hãy đi thôi !

Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc đưa tay chỉ Cửu Hoa ngũ lão nói:

- Không rõ ngũ lão có đồng ý hay không ?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lời nói của nàng quá chua chát bèn dịu giọng nói:

- Ngày khác tại hạ sẽ đến Cửu Hoa sơn viếng quý chưởng môn hầu hỏi lại “cuộc hội tại Hương Lô Phong, đảo sơn Thiếu Lâm tự, tại sao Cửu Hoa sơn chẳng đến” việc này vẫn chưa phai mờ trong ký ức của ta !

Vừa nói dứt, chàng quay mặt ra đường quan sát bước.

Cửu Hoa ngũ lão, lão đại Hích Lôì đột nhiên buột miệng gọi to:

- Thiếu hiệp hãy chậm lại !

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Ý ! Ta biết các người chưa hài lòng !

Cừu Thiên Hiệp vội dừng bước quay lại, bằng giọng nói êm dịu hỏi:

- Chẳng rõ ngũ vị muốn điều chi ?

Hích Lôì sa sầm nét mặt, hai dòng lệ lăn tròn trên đôi má nhăn nheo, bằng giọng nói cực bi thiết:

- Năm anh em lão hữu, tuổi tác đã gần xuống lỗ, không còn thiết đến sự cạnh tranh đoạt lợi chẳng qua là “hòn Ngũ long huyết cầu” thực tại lão hữu có thể tranh đoạt

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt ngắt lời:

- Bằng những bản lãnh vừa rồi ?

Hích Lôì càng đau khổ hơn, lão rên rỉ như uất nghẹn:

- Nghề không tinh, chúng lão quyết không trách người !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm bất nhẫn, nhưng hòn Ngũ long huyết cầu thủ chủ của nó là Nhan Như Ngọc vì thế chàng không thể tùy tiện mà trao tay cho kẻ khác, đành phải dịu giọng nói:

- Việc này, tại hạ quá lỡ tay lỡ mồm, xin quý vị chớ để vào lòng !

Hích Lôì gạt nhanh dòng lệ, bằng giọng nói chân thành đáp:

- Không đâu ! Thiếu hiệp xử trí như thế là đủ nghĩa lắm rồi ! Thiếu hiệp có thể cho biết, hiện giờ định đi đâu chăng ?

Nhan Như Ngọc vội lên tiếng đáp thay:

- Trong vòng năm ngày, người muốn tìm, thì đến Thần Châu bài bang, qua năm ngày đến xứ mèo Vân Quý ở Miêu Cương tìm “hắn”, các người muốn tìm để trả thù thì hãy nhớ lấy đó ! Hiện giờ chúng tôi phải đi !

Vừa nói dứt, chẳng đợi Cửu Hoa ngũ lão lên tiếng đáp, nàng đưa tay kéo áo Cửu Thiên Hiệp lôi đi rất nhanh.

Cửu Thiên Hiệp lại ngó ra sau, nhìn Hích Lô nói nhanh:

- Đấy ... chính là câu trả lời của tại hạ ...

Chàng vừa nói dứt, thân pháp chớp nhanh tựa như cánh bàng, rún mình nhảy ra hai trượng hướng vào đường cái quan đi thẳng tới.

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ thích chí vô cùng, nàng vừa chạy vừa quay sang Cửu Thiên Hiệp nói:

- Người của Cửu đại môn phái, lúc bình thời coi nhân vật phái khác rẻ như chồn cáo, hôm nay bị phải vố này, chúng làm sao chịu nổi !

Cửu Thiên Hiệp thở dài nói:

- Ta thấy tội nghiệp cho ngũ lão vô chừng ... nhưng ... này, sự tích hồng “Ngũ long huyết cầu” ra sao ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười không trả lời lại nói khác:

- Ối chao ! Tặng cho người nên ta đã quên rồi, Ngũ long huyết cầu vốn là của người làm chủ

Nói xong, nàng đưa hòn huyết cầu trao tận tay Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp từ chối ngay:

- Sao lạ thế, Huyết cầu do Nhan cô nương làm chủ, ta không có quyền giữ !

Nhan Như Ngọc trề môi, dịu giọng bảo:

- Sao lại không có quyền giữ, ai bảo thuật khinh công của người thắng ta, ví như không có người thì Ngũ long huyết cầu đã bị Cửu Hoa ngũ lão đoạt rồi ... người phải nhận lấy nó !

Cửu Thiên Hiệp miễn cưỡng lấy Ngũ long huyết cầu bỏ vào túi.

Cả hai bèn gỡ chuyện xưa tích cũ vừa đi vừa nói rất tương đắc.

Ngày thứ ba.

Hai người vượt địa giới Đào Nguyên, đến bến đò Nguyên Giang.

Nguyên Giang là một trong bốn con sông lớn thuộc Tam Tương, người địa phương thường ví vẻ xinh đẹp và cảm tử của nó qua “Tương thứ nguyên phong chi nhất”. Bến

dò Nguyên Giang ghe thuyền qua lại rất tấp nập, trên mặt nước những cánh buồm trắng tựa đàn cò, chen nhau san sát, trên bộ người qua lại đông như ngày hội, thật là một nơi náo nhiệt.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc tìm một tửu điểm dùng bữa trưa. Sau khi ăn xong cả hai lần ra bến, toan xuôi dò qua sông. Không ngờ, khi vừa đến bến ...

Bỗng nhiên một tiếng phèn la đổ lên:

- Cum ! Cum !

Tiếng phèn la vừa dứt, cả trên bờ lẫn dưới sông đều im phăng phắc, khách đi đường đều dừng bước, ghe thuyền dưới mặt sông cùng gác mái chèo, trên đất từ bến dò chạy thẳng đến đường cái quan, mọi người không ai bảo ai, đều tự động đứng vạt ra hai bên tả, hữu chừa một khoảng trống ngang chừng một trượng dài trên hai, ba mươi trượng, dường như tiếng phèn la này của hàng quý tộc hoàng triều hoặc quan phủ địa phương, đánh lên dẹp đường.

Cừu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc vội nép mình theo mọi người. Câu chuyện quái lạ xảy ra hết sức đột ngột, khiến cả hai kinh ngạc bồi hồi hết nhìn sang hữu, lại liếc trông bên tả, vẫn không thấy bóng nào khác lạ.

Cả hai đứng thừ người sửng sốt, vì không rõ cơ sự gì sắp xảy ra.

Bỗng nhiên ... từ bờ sông phía bên kia, một chiếc đại thuyền hai buồm, tám mái chèo trẩy nước, vùn vụt, chèo như bay sang qua bên này. Khi chiếc đại thuyền còn cách bến độ năm con sào, một bóng người thoát hiện lên đầu thuyền, nhanh như chớp, hấn đã tung mình nhảy vọt lên bờ, thân pháp rất nhẹ nhàng như én lượn.

Bóng người vừa hạ xuống bờ sông, nhanh như chớp hấn chạy giữa khoảng đường trống, khi đến ngang chỗ Cừu Thiên Hiệp đứng hấn dừng hấn lại, vòng tay hướng vào chàng thi lễ, bằng giọng nói khách sáo thưa:

- Tại hạ là Đô lão đầu “Túc địa thái tuế Liễu Như Phong” cai quản “tám mươi một lò của Bài bang” phụng mạng bang chủ đến tiếp nghinh thiếu hiệp.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, đưa mắt quan sát người lạ từ đầu đến chân, nhận thấy người này mặt vàng sậm, tóc điểm sương ngũ quang đều đặn, đôi mắt biếc xanh, gương mặt uy nghi lẫm liệt, toàn thân thoát y phục dân chài, song chẳng giấu được nghi biểu của một trang kiếm khách, một cao thủ võ lâm.

Chàng vừa quan sát người lạ vừa nghĩ thầm:

“Thật là khí phách của Bài bang vô cùng to tát, chỉ một tiếng thanh la, đủ khiến hàng ngàn người im lặng, uy phong của một bang hội có khác !”

Vì nghĩ như thế, nên chàng vội vòng tay hướng vào Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thì một lễ nói:

- Cám ơn quý bang hậu đãi, lại làm nhọc đến Đô báo đầu, Cừu mỗ thực không dám nhận !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong nghe qua vội vòng tay cúi đầu nói:

- Tại hạ chẳng dám. Xin mời thiếu hiệp liên thuyền !

Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm trong khoảng khắc, bèn cả cười nói:

- Cừu mỗ chỉ muốn tạm nhờ quý thuyền qua bên kia bờ, mà đi đường bộ đến Thần Châu báỉ phỏng đại bang chủ !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong lại cung kính nói tiếp:

- Từ đây đến Thần Châu tuy đi dòng nước ngược, nhưng những tay chèo rất khá, không dám tự hào là đi như bay, chứ cỡi sông bằng gió chẳng thua gì tuần mã ! Miễn cho thiếu hiệp khỏi nhọc nhằn là được !

Cừu Thiên Hiệp liếc mắt nhìn Nhan Như Ngọc thấy mày nàng nhích động, tựa hồ như không hài lòng, bèn mượn cớ chối từ:

- Đa tạ Đô báo đầu ! Chỉ vì Cừu mỗ muốn ngoạn thường danh lam thắng cảnh, nên cần phải bách bộ cho tiện ... !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong không nài ép, đột nhiên hấn lòi trong bọc ra cây cờ ba góc màu vàng giơ lên khỏi trán, day qua lại ba lần.

Ngọn cờ còn nắm trên tay hấn, đột nhiên trong nhóm hành khách bay vụt ra một người mặc áo chệt xanh hán tử, thân pháp lẹ tựa chim, hấn đáp ngay trước mặt Liễu Như Phong cúi đầu nói to:

- Bài bang đệ tử “Vân quang kim cương” Đặng Lập xin ứng hầu.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vội cúi đầu đáp lễ nói:

- Đặng huynh đệ ! Cừu thiếu hiệp là thượng khách của Bang chủ, sẽ đi đường bộ đến Thần Châu, phiền Đặng huynh đệ truyền cho bốn bang chúng biết, hãy hết lòng giúp đỡ thiếu hiệp, nếu ai sai chạy, thì ý thác quy điều của bốn bang nghiêm phạt !

“Vân quang kim cương” nghe qua vội cho tay vào bọc lấy ra ngọn cờ ba góc màu xanh, giơ lên khỏi trán đồng dạc đáp:

- Xin tuân mạng ! Lệnh kỳ xin kính đổi để làm tin !

Nói xong, cả hai trao đổi hai sắc cờ lệnh, mỗi người đều cất ngay vào bọc một lá.

Đặng Lập liền xê mình tới trước ba bước, đến đối diện Cừu Thiên Hiệp vòng tay đưa lên chí trán, cung kính nói:

- Bài bang ... Đặng Lập xin ra mắt thiếu hiệp !

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng ép mình theo lễ giáo, không có một tí khí phách nào, khiến chàng cảm thấy chẳng vui tí nào, bèn gượng vòng tay đáp lễ nói:

- Đặng huynh quá ư lễ độ !

Đặng Lập đỏ mặt vội lên tiếng nói nhanh:

- Chẳng dám, trên đường từ đây đến Bài bang, nhớ ra có điều gì phật ý thiếu hiệp, xin thiếu hiệp thương tình chỉ dạy giùm ! Mong thiếu hiệp nói giùm sự ân cần của anh em chúng tôi ... thì chúng tôi lấy làm hân hạnh cảm kích lắm rồi !

Túc địa thái tử Liễu Như Phong bước đến trước nói:

- Nếu như thế, xin mời thiếu hiệp lên thuyền, tiểu nhân sẽ tiễn qua bên kia bờ ... !

Cừu Thiên Hiệp gật đầu mỉm cười nói:

- Thật là nhọc lòng Đô báo đầu, và Đặng huynh quá !

Nói xong, Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cất bước đi lần xuống bờ sông.

Lúc bấy giờ, chiếc đại thuyền của Bài bang, dung neo cách bờ độ ba sào, một miếng ván cầu to láng, bắt từ mạn thuyền gát lên bực sông.

Túc địa thái tử Liễu Như Phong vừa đi đến đầu cầu vội bước nép sang một bên, nghiêng mình thủ lễ nói:

- Xin mời thiếu hiệp và cô nương lên thuyền !

Cừu Thiên Hiệp vui vẻ gật đầu, vừa bước lên mảnh ván cầu chừng nửa bước.

Đột nhiên giữa đám đông vang lên một giọng nói to như sấm nổ:

- Hãy dừng lại !

Âm thanh của tiếng gọi to không thể tưởng tượng, tựa như voi gầm cộp rống, khiến hai tai của mọi người kêu lên “lùng bùng”, màng óc đau buốt, thực là giọng nói tinh luyện thâm lực rất dồi dào, trên đời chẳng mấy người luyện tập được.

Túc địa thái tử Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai rùng mình xám mặt, vội cử thủ thế, quay nhìn người lạ quát to:

- Người là ai ?

Ngay chỗ phát ra tiếng nói, một bóng người vệt nước nhảy vọt lên bờ.

Người này là một lão nhân lùn béo phệ, mái tóc vàng hoe, rối bồng, hàm râu chồi xể mọc đầy má, xung quanh miệng bọt mép chảy đầy, đôi mắt sáng quắc chứa ra những tia lóng lánh.

Hình dạng của lão nhân xấu xí khiếp người, đôi chân như ống ghè bước nhanh ba bước một, tiến mau đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, lão giương đôi mắt lom lom nhìn Cừu Thiên Hiệp không nói nửa lời.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập cả hai đang hùng hổ thủ thế, không ngờ vừa thấy mặt lão nhân, cả hai tái mặt, vội nghiêng mình bước tới trước, vòng tay thi lễ nói:

- Bài bang hội chúng môn hạ xin ra mắt lão tiên bối !

Vì lão nhân chớp nhanh đôi mắt, dường như không lưu ý đến sự có mặt của hai người, đưa tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to như sấm:

- Người có phải là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Cừu Thiên Hiệp chăng ?

Giọng nói của lão nhân có một âm điệu man rợ, khiến người nghe buốt tai chất óc, khó chịu đến rợn người.

Cừu Thiên Hiệp có tính kiêu ngạo, há chịu sự đe dọa bằng cách phô trương khí lực của lão hay sao ? Vả lại chàng không biết quái nhân là người gì, song liệu chừng lão là một nhân vật cao trọng của Bài bang, nhưng chàng có một quyết định lấy rằng cần rằng, vẫn giữ nguyên hùng độ lúc đầu, không lưu ý đến lão quái nhân, mà đưa mắt chớp nhìn về phía xa xa, dường như người vô sự, kể chàng quay lại Túc địa thái tuế Liễu Như Phong điềm đạm bảo:

- Liễu đầu mục, hãy lui thuyền !

Vừa nói chàng ngược mặt nhìn lên cột buồm ra chiều đắc ý lắm.

Lão quái nhân cả giận run lên, lão phùng mang trợn mắt quát to:

- Ta hỏi người đấy, người có nghe hay không ?

Cừu Thiên Hiệp tuy hiểu rõ vị quái nhân nói với mình, song vờ như không mấy lưu ý, chàng quay mình nhìn Nhan Như Ngọc dịu giọng nói:

- Nhan cô nương hãy xem kìa ! Một dải Nguyên giang xanh biếc, cảnh trí thanh thanh, thực là tiếng đồn nơi thắng địa chẳng sai !

Nhan Như Ngọc vốn là một cô gái cổ quái tinh ma, há không biết ý nghĩ Cừu Thiên Hiệp hay sao. Nên nàng vờ như người vô sự đưa tay chỉ xuống sông mỉm cười trả lời:

- Thực là cảnh trí non tiên, nên vắng cả tiếng co sũa gà gáy, im lặng đến độ khiếp người !

Nàng cố dùng lời nói phân hai, song hàm chứa sự mắng nhiếc nặng nề.

Lão quái nhân nộ khí xung thiên, đôi chân xe dịch, thân mình tròn đi như cái bao, dằng người bay vút lên cao. Lão xòe ra năm ngón tay như vuốt hổ, nhắm ngay bả vai Cừu Thiên Hiệp đập người xuống chộp mạnh.

Cừu Thiên Hiệp tức giận càn hông, chẳng tránh không lùi, vừa trông thấy năm ngón tay của lão quái nhân hạ tới, nhanh như cắt, tay hữu vận ba thành lực gạt mạnh vào cổ tay lão quái nhân.

Hai tiếng kêu hoảng hốt bỗng vang lên:

- Ối chao !

- Ối !

Hai người vừa rống to vừa tháo lui ra sau ba bước, lão quái nhân giật lùi ra sau, đôi mắt tròn xoe vì kinh ngạc, mái tóc phiêu bông, chùm râu chổi xể rung rẩy liên hồi.

Cừu Thiên Hiệp tháo lui ra sau ba bước, gương đôi mắt biếc chiếu rực hào quang vì ái ngại.

Chỉ trao đổi một chiêu, cả song phương đều lộ ra vẻ kinh nghi sợ sệt, hiển nhiên kẻ tám lạng người nửa cân, trình độ suýt soát nhau.

Ngay lúc đó, Túc địa thái tuế Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai tên bài bang mặt mày xám nghệt vội chạy nhanh vào giữa tràng.

Một tên chạy đến bên lão quái nhân, vòng tay thi lễ run giọng nói:

- Xin lão tiền bối bớt giận !

Một tên bước đến bên Cừu Thiên Hiệp vòng tay mỉm cười nói:

- Xin thiếu hiệp bỏ qua cho !

Lão quái nhân lửa giận bốc lên mờ mắt, lão đưa tay gạt tên cao thủ Bài bang vừa trầm giọng hét to như sấm nổ:

- Tránh ra mau, người dám nhúng tay vào việc riêng của lão phu à ?

Cừu Thiên Hiệp lại nhìn tên cao thủ Bài bang nhếch môi cười nhạt hỏi:

- Lão quái kiệt thật là kiêu ngạo, hấn thuộc về yêu ma lộ số nào thế ?

Lão quái nhân nghe qua tóc râu dựng ngược, thân thể run lên bần bật, hai bàn tay hộ pháp đẩy nhẹ hai tên đầu mục Bài bang qua tả, hữu, chiếc đầu to như quả dưa hung lắc lư mái tóc phất phơ, đoạn ngược mắt lên trời phá ra cười rũ rượi.

Tiếng cười quái dị âm ma, làm rung động cả thuyền bè lớp lớp, tựa sóng ngàn gào thét.

Tất cả Bài bang đệ tử và hành khách đứng dọc theo tràng đều xám mặt, cố không để giọng cười lọt vào tai.

Cửu Thiên Hiệp tuy công lực thâm hậu, nhưng cảm thấy nội phế rung động, chàng liền vận ngay nội lực chân ngưng, hộ khắp toàn thân huyết đạo.

Lão quái nhân cười sặc sụa một hồi lâu, mới chịu thôi, lão quắc mắt như điện quang rọi thẳng vào mặt Cửu Thiên Hiệp quát to:

- Suốt dải sông hồ, không ngờ lại có một người dám gọi lão phu là yêu ma ... thực là một kẻ có mắt không trông !

- o O o -